

Arrest

nr. 229 117 van 21 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat B. VRIJENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 november 2015, verklaart er zich op 16 november 2015 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr. 200 503 van 28 februari 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 21 maart 2018 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 14 juni 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Bij 's Raads arrest nr. 210 816 van 11 september 2018 werd het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal verworpen.

1.5. Op 5 november 2018 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

1.6. Op 28 maart 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Marez Dand Khanan, district Deh Bala (Haska Mina) van de provincie Nangarhar. U verklaart achttien jaar te zijn in 2016. Uw oudere broer Azimullah werkt bij de nationale inlichtingendienst van Afghanistan (NDS) en op zijn voorstel sloot u zich op veertienjarige leeftijd eveneens bij de NDS aan. U werkte bij de NDS van 1391 tot 1394 (omgerekend ongeveer van 2012 tot 2015). Uw taak bestond erin rapporten te maken over veiligheidsincidenten in uw regio en die te melden aan uw overste in het districtshuis van Haska Mina. In 1392 werd u tegengehouden door de taliban terwijl u in de auto zat met een collega van de NDS. De collega werd doodgeschoten en u werd gedwongen om een sd-kaart met muziek erop in te slikken. Een tijd later werd u opnieuw tegengehouden door de taliban en vonden ze op uw telefoon het nummer van het hoofd van de NDS in Deh Bala. U slaagde erin de talibs ervan te overtuigen dat u dit nummer enkel gebruikte om het districtshuis in te lichten over de aanwezigheid van zieken in de regio. Op een dag ging u naar de moskee in uw buurt voor het vrijdaggebed. Daar was ook kolonel Abdul Kafi aanwezig, die in een naburig dorp woonde. Kolonel Kafi werd daar begroet door een paar taliban waarna één van hen de kolonel neerschoot. U herkende de dader en rapporteerde dit aan de autoriteiten. De dader werd gearresteerd maar kwam na een bepaalde tijd terug vrij. In augustus 2015 ontving u een dreigbrief van de taliban waarin u werd gevraagd te stoppen met uw werk zo niet zou u door de taliban worden opgepakt of gedood. Enkele dagen later vielen de taliban uw huis aan omdat ze naar u op zoek waren. Uw neef Mosarat liet bij deze aanval het leven. Uzelf kon het huis ontvluchten. Hierop besloot u dat het niet veilig meer was voor u in Afghanistan waarop u in september 2015 het land verliet. Op 6 november 2015 kwam u aan in België waarbij u op 16 november 2015 internationale bescherming verzocht.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 16 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielaanvraag en u over een intern vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde in haar arrest van 28 februari 2018 de beslissing van het CGVS.

U trok voor een twee- tot drietal maand naar Frankrijk, en diende op 21 maart 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in, in België. In het kader van uw volgend verzoek haalde u aan dat uw problemen nog steeds actueel waren en dat de mensen met wie u in Afghanistan problemen heeft ondertussen te weten gekomen waren dat u in Europa verbleef. U vreesde dat de taliban en Daesh daardoor zouden denken dat u van geloof veranderd was. Ook was uw vader ondertussen vertegenwoordiger geworden van uw stam en had Daesh zo'n zeven, acht, negen of tien maanden eerder het huis en de gronden van uw ouders in beslag genomen. Uw ouders waren verhuisd naar Egheband of Kuzmiran. Uw vader ging nadien samen met andere stamleiders spreken met hooggeplaatste functionarissen in Kabul om het probleem van Daesh in de regio aan te kaarten en een oplossing te eisen. Uw vader raakte zeven à acht maanden eerder gewond bij een aanslag op een begrafenis van een stamvertegenwoordiger in Jalalabad waarbij in totaal 25 mensen omkwamen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban of door Daesh.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde het CGVS uw volgend verzoek op 14 juni 2018 niet-ontvankelijk omdat er nog steeds geen geloof werd gehecht aan uw asielaanvraag en u nog steeds over een intern vluchtalternatief beschikte in de stad Jalalabad. Met betrekking tot uw nieuwe verklaringen over de inbeslagname van het huis en de gronden van uw ouders door Daesh, de positie van uw vader als stamleider op dorpsniveau en de ontmoeting van uw vader met hooggeplaatste functionarissen in Kabul aangaande de veiligheidssituatie in uw herkomstregio werd vastgesteld dat de geloofwaardigheid ervan geschaad werd door tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen. Daarnaast werd vastgesteld dat u evenmin in concreto aantoonde een persoonlijke vrees te hebben die voortvloeide uit deze elementen. Met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar

Afghanistan gestraft te zullen worden door Daesh omwille van uw verblijf in het buitenland werd opgemerkt dat deze verklaringen incoherent waren en het niveau van een blote bewering niet overstegen. De RvV bevestigde in haar arrest van 11 september 2018 de beslissing van het CGVS.

Op 5 november 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidig verzoek haalt u aan dat u in werkelijkheid niet alleenstaand bent maar getrouwd bent met F. en één kind, T., heeft. U verklaart in uw vorige verzoeken een valse taskara neergelegd te hebben alsook gelogen te hebben over uw tewerkstelling bij de NDS en over uw vluchtmotieven. Enkel uw broer heeft voor de NDS gewerkt. U werkte in werkelijkheid sinds het afronden van uw scholing voor de burgerlijke politie, ruwweg in de periode 1393-1396 volgens de Afgaanse jaartelling (maart 2014 – maart 2018). Tijdens uw tewerkstelling voor de burgerlijke politie raakte u gewond aan de linkerzijde van uw hoofd. U bracht een maand in het ziekenhuis door, waarna uw mentale problemen begonnen. Na het overlijden van uw moeder ging u samen met uw broer naar uw dorp voor haar begrafenis. De taliban vielen jullie aan maar u en uw broer konden beide ontsnappen. Daarna verlieten jullie beide het land. Uw broer mocht van UNHCR in Turkije blijven omwille van zijn problemen in Afghanistan. Ter ondersteuning van uw huidig verzoek om internationale bescherming legt u uw originele middelbareschooldiploma neer alsook een kopie van uw echte taskara en een verslag van uw hersenonderzoek. Nadien, op 11 maart 2019, diende u een bankkaart in, een opleidingscertificaat bij de lokale politie en een badge van de ALP.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In het kader van uw derde verzoek haalt u aan in het verleden gelogen te hebben, met name over uw tewerkstelling bij de NDS en over uw vluchtmotieven. In werkelijkheid werkte u sinds het afronden van uw scholing voor de burgerlijke politie en werden u en uw broer aangevallen door de taliban in jullie dorp. Enkel uw broer werkte voor de NDS. Jullie ontsnapten en verlieten vervolgens het land. Uw broer verblijft momenteel in Turkije (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 15). Er moet echter worden benadrukt dat deze verklaringen, die geen verband houden met uw vorig verzoek, niet overtuigen.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering voor de Afgaanse burgerlijke politie te hebben gewerkt, gezien u allerminst verklaart waarom u het nodig achtte in uw twee vorige verzoeken en alsook tijdens de beroepsprocedures die u aanvatte tegen de twee vorige beslissingen van het CGVS een andere tewerkstelling en vluchtrelaas voor te wenden indien u in werkelijkheid aangevallen werd door de taliban in uw dorp toen u naar de begrafenis van uw moeder ging en in werkelijkheid voor de burgerlijke politie werkte. De vaststelling dat u in plaats van uw werkelijke tewerkstelling een valse tewerkstelling voorwendde en in plaats van uw werkelijke problemen een vals vluchtrelaas uit de doeken deed, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling voor de burgerlijke politie en problemen met de taliban volledig. Uw verklaring dit gedaan te hebben op aanraden van andere mensen (verklaring volgend verzoek, vraag 15) kan op dat vlak niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze eensluidende verklaringen aflegt telkenmale hij gevraagd wordt naar de gebeurtenissen in zijn land voor herkomst die ertoe leidden dat hij zijn land van herkomst verliet. Bovendien is het uitermate vreemd dat u van 1393-1396 (maart 2014 – maart 2018) voor de burgerlijke politie gewerkt zou hebben in Afghanistan, gezien u in het kader van uw eerste verzoek aanhaalde in september 2015 Afghanistan te hebben verlaten en u twee maand later een eerste verzoek indiende in België. Uw nagestuurde documenten die uw werkzaamheden voor de burgerlijke politie moeten aantonen, met name uw bankkaart, opleidingscertificaat bij de lokale politie en badge van de ALP, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zo heeft u niet nagelaten in

het verleden reeds valse documenten neer te leggen, wat u zelf ook aangeeft in uw derde verzoek (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Er kan dan geen enkele waarde worden gehecht aan de nieuwe door u neergelegde documenten, te meer omdat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals reeds werd vastgesteld, niet het geval is.

De overige documenten die u neerlegt vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De kopie van uw echte taskara is louter een kopie, waardoor de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Bovendien zegt dit document niets over uw werkervaringen in Afghanistan, noch iets over uw vluchtmotieven. Uw middelbareschooldiploma legde u reeds neer tijdens uw beroepsprocedure in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Het verslag van uw hersenonderzoek, waaruit blijkt dat u een uitgebreide chronische sinusitis frontalis en ethmoidalis, een beperkte mucosa-opzetting in de maxillaire sinussen en een forse mucosaopzetting in de sfenoidale sinussen heeft, kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen daar nergens uit dit verslag blijkt dat u met medische of psychische problemen kampt die u ervan zouden weerhouden coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Er moet ook worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 25 februari 2019; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **bleeft echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in

de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Zoals reeds uitgebreid gemotiveerd in de beslissing van het CGVS aangaande uw vorige verzoeken om internationale bescherming en in de arresten van de RvV naar aanleiding van het beroep dat u aantekende, kan, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u in werkelijkheid niet alleenstaand bent maar getrouwd bent met F. en één kind, T., heeft (verklaring volgend verzoek DVZ, d.d. 25.02.2019, vraag 12), dient opgemerkt te worden dat deze niet overtuigen. Zo legt u geen begin van bewijs neer om aan te tonen dat u een echtgenote en kind zou hebben. Evenmin verklaart u waarom u het nodig achtte in uw twee vorige verzoeken en alsook tijdens de beroepsprocedures die u aanvatte tegen de twee vorige beslissingen van het CGVS uw echtgenote en kind te verzwijgen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad/Behsud/Surkhrod over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 16 oktober 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 18 maart 2019, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van juni 2019, het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 en de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*" van 26 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een opleidingscertificaat, twee attesten met betrekking tot het werk van zijn vader, de taskara van zijn vader, een bewonersattest, informatie over de job van zijn vader, een certificaat van zijn vader en een certificaat van een politieopleiding (alle kopieën) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de ter terechtzitting neergelegde kopieën van twee attesten met betrekking tot het werk van verzoekers vader, de taskara van zijn vader, een bewonersattest, informatie over de job van zijn vader en een certificaat van zijn vader (rechtsplegingsdossier, stuk 9) door de Raad niet in overweging genomen.

2.3.2. Op 16 november 2015 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij in het kader van zijn werkzaamheden voor de Afghaanse Nationale Inlichtingendienst (hierna: NDS) wordt bedreigd door de taliban. Bij 's Raads arrest nr. 200 503 van 28 februari 2018 wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof

kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en omdat hij in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Op 21 maart 2018 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en voegt toe dat hij problemen vreest met de taliban of Daesh omdat zijn verblijf in Europa intussen bekend is geraakt in Afghanistan, dat zijn vader als stamvertegenwoordiger problemen ondervindt met Daesh en dat zijn vader gewond geraakte tijdens een aanval op een begrafenis in Jalalabad. Op 14 juni 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat verzoeker geen elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal werd bij 's Raads arrest nr. 210 816 van 11 september 2018 verworpen.

Op 5 november 2018 dient verzoeker een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij stelt dat hij in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en valse documenten heeft voorgelegd. Hij voert aan dat in werkelijkheid enkel zijn broer werkzaam was voor de NDS, dat hij zelf was tewerkgesteld bij de burgerlijke politie en dat hij met zijn echtgenote F. een dochter T. heeft. Hij verklaart dat hij tijdens zijn tewerkstelling gewoond raakte aan de linkerzijde van zijn hoofd, waardoor hij mentale problemen kreeg. Hij voert aan dat hij en zijn broer op de begrafenis van hun moeder door de taliban werden aangevallen, waarna zij beiden Afghanistan ontvluchtten. Hij stelt dat zijn broer van UNHCR in Turkije mocht blijven omwille van zijn problemen in Afghanistan. Hij legt de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): een origineel middelbareschooldiploma, een kopie van zijn (echte) taskara, een verslag van zijn hersenonderzoek, een bankkaart, een opleidingscertificaat van de lokale politie en een badge van de lokale politie.

Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de onontvankelijkheid van verzoekers derde (volgend) verzoek om internationale bescherming daar hij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal daartoe in de bestreden beslissing dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers nieuwe verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling en vluchtmotieven aangezien hij geen afdoende verklaring biedt waarom hij het in het kader van zijn voorgaande twee verzoeken om internationale bescherming nodig vond om leugenachtige verklaringen af te leggen indien hij heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van de heden voorgehouden vluchtmotieven; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaart dat hij van 1393 tot 1396 (Afghaanse kalender; gregoriaanse kalender: maart 2014-maart 2018) voor de burgerlijke politie in Afghanistan was tewerkgesteld daar hij reeds op 6 november 2015 in België aankwam; (iii) aan de voorgelegde documenten met betrekking tot zijn voorgehouden tewerkstelling voor de burgerlijke politie (bankkaart, opleidingscertificaat en badge; zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op (a) het feit dat hij in het kader van zijn vorige twee verzoeken om internationale bescherming ook reeds gebruik maakte van valse documenten, en (b) de ondersteunende werking van documenten die enkel geldt ingeval van geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*; (iv) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, gelet op (a) de vaststelling dat hij slechts een kopie voorlegt van zijn taskara, waaruit bovendien niets betreffende zijn tewerkstelling in Afghanistan en/of zijn vluchtmotieven kan worden afgeleid, (b) het feit dat hij zijn middelbareschooldiploma reeds voorlegde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, (c) de vaststelling dat uit het hersenonderzoek niet blijkt dat verzoeker kampt met medische en/of psychische problemen die hem zouden verhinderen coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen; en (v) hij in de stad Jalalabad nog steeds over redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt, temeer daar hij noch een afdoende verklaring biedt voor het eerder beweerdelijk verzwijgen van zijn echtgenote en kind, noch een begin van bewijs voorlegt van het bestaan van zijn echtgenote en kind.

2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.5. Waar verzoeker zijn verklaringen in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming grondig wijzigt en aanvoert dat hij in het kader van zijn voorgaande twee verzoeken om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegde op aanraden van derden, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“In het kader van uw derde verzoek haalt u aan in het verleden gelogen te hebben, met name over uw tewerkstelling bij de NDS en over uw vluchtmotieven. In werkelijkheid werkte u sinds het afronden van uw scholing voor de burgerlijke politie en werden u en uw broer aangevallen door de taliban in jullie dorp. Enkel uw broer werkte voor de NDS. Jullie ontsnapten en verlieten vervolgens het land. Uw broer verblijft momenteel in Turkije (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 15). Er moet echter worden benadrukt dat deze verklaringen, die geen verband houden met uw vorig verzoek, niet overtuigen.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering voor de Afghaanse burgerlijke politie te hebben gewerkt, gezien u allerminst verklaart waarom u het nodig achtte in uw twee vorige verzoeken en alsook tijdens de beroepsprocedures die u aanvatte tegen de twee vorige beslissingen van het CGVS een andere tewerkstelling en vluchtrelaas voor te wenden indien u in werkelijkheid aangevallen werd door de taliban in uw dorp toen u naar de begrafenis van uw moeder ging en in werkelijkheid voor de burgerlijke politie werkte. De vaststelling dat u in plaats van uw werkelijke tewerkstelling een valse tewerkstelling voorwendde en in plaats van uw werkelijke problemen een vals vluchtrelaas uit de doeken deed, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling voor de burgerlijke politie en problemen met de taliban volledig. Uw verklaring dit gedaan te hebben op aanraden van andere mensen (verklaring volgend verzoek, vraag 15) kan op dat vlak niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze eensluidende verklaringen aflegt telkenmale hij gevraagd wordt naar de gebeurtenissen in zijn land voor herkomst die ertoe leidden dat hij zijn land van herkomst verliet. Bovendien is het uitermate vreemd dat u van 1393-1396 (maart 2014 – maart 2018) voor de burgerlijke politie gewerkt zou hebben in Afghanistan, gezien u in het kader van uw eerste verzoek aanhaalde in september 2015 Afghanistan te hebben verlaten en u twee maand later een eerste verzoek indiende in België. Uw nagestuurde documenten die uw werkzaamheden voor de burgerlijke politie moeten aantonen, met name uw bankkaart, opleidingscertificaat bij de lokale politie en badge van de ALP, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zo heeft u niet nagelaten in het verleden reeds valse documenten neer te leggen, wat u zelf ook aangeeft in uw derde verzoek (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Er kan dan geen enkele waarde worden gehecht aan de nieuwe door u neergelegde documenten, te meer omdat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals reeds werd vastgesteld, niet het geval is.”

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de overige door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

“De overige documenten die u neerlegt vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De kopie van uw echte taskara is louter een kopie, waardoor de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Bovendien zegt dit document niets over uw werkervaringen in Afghanistan, noch iets over uw vluchtmotieven. Uw middelbareschooldiploma legde u reeds neer tijdens uw beroepsprocedure in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Het verslag van uw hersenonderzoek, waaruit blijkt dat u een uitgebreide chronische sinusitis frontalis en ethmoidalis, een beperkte mucosa-opzetting in de maxillaire sinussen en een forse mucosaopzetting in de sfoïdale sinussen heeft, kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen daar nergens uit dit verslag blijkt dat u met medische of psychische problemen kampt die u ervan zouden weerhouden coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Er moet ook worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten.”

Waar verzoeker dienaangaande herhaalt dat hij op aanraden van derden leugenachtige verklaringen aflegde in het kader van zijn twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. De bewering dat het veelvuldig voorkomt dat verzoekers om internationale bescherming door mensensmokkelaars, landgenoten *et cetera* worden ingefluisterd om valse of gedeeltelijke verklaringen af te leggen omdat dit hen zou helpen om (gemakkelijker/sneller) een beschermingsstatuut te bekomen, doet geen afbreuk aan het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Dat verzoeker het advies zou hebben opgevolgd van derden valt niet te rijmen met deze op zijn schouders rustende medewerkingsplicht. Dit klemt des te meer daar verzoeker bleef volharden in zijn leugenachtige verklaringen doorheen zijn beroepsprocedure inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming, bij het indienen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming én doorheen zijn beroepsprocedure inzake dit tweede verzoek om internationale bescherming. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker bij het aanvangen van zijn eerste asielpcedure en zeker op moment van het indienen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming reeds terdege op de hoogte was van het belang van het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen. Dat hij desalniettemin bleef volharden in zijn leugenachtige verklaringen en vluchtrelaas, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij heden in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming aflegt. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing dan ook terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers nieuwe verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling en vluchtmotieven aangezien hij geen afdoende verklaring biedt waarom hij het in het kader van zijn voorgaande twee verzoeken om internationale bescherming nodig vond om leugenachtige verklaringen af te leggen indien hij heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van de heden voorgehouden vluchtmotieven. Verzoeker verduidelijkt geenszins waarom hij, weze het op aanraden van derden, dacht dat de vluchtmotieven die hij (valselijk) aanhaalde in het kader van zijn vorige twee verzoeken om internationale bescherming hem gemakkelijker/sneller een beschermingsstatus zouden opleveren dan de vluchtmotieven die hij heden in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming aanhaalt.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming niet werd gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat hij enkel op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen kon afleggen waardoor hij niet de kans kreeg om zijn (nieuwe) verklaringen op uitgebreide wijze toe te lichten, kan hij niet worden bijgetreden. Verzoeker kreeg op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans om al hetgeen hij wenste toe te voegen aan zijn verklaringen kenbaar te maken. Bovendien werden zijn verklaringen hem in het Pashtou voorgelezen, zodat verzoeker wel degelijk de kans had om verbeteringen of toevoegingen aan te brengen (administratief dossier, stuk 8). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen bijkomende elementen of verklaringen toevoegt die hij volgens hem zou hebben willen uiteenzetten indien hij wel een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had gehad. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Dit klemt des te meer daar uit een lezing van de "verklaring volgend verzoek" in het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om alle verklaringen af te leggen die hij nodig achtte, dat hem nergens werd gevraagd om kort te zijn en dat zijn verklaringen allerminst summier zijn.

Gezien het voorgaande, kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noodzakelijk zou zijn geweest om hem de kans te bieden om dieper in te gaan op de reden(en) voor het afleggen van leugenachtige verklaringen in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Temeer daar verzoeker er zelf op wijst dat hij naar aanleiding van de vraag of hij eventueel bepaalde zaken wou aanpassen of corrigeren de reden heeft vermeld waarom hij voordien andere verklaringen heeft afgelegd. Niets weerhield verzoeker ervan om hierover alle informatie te verschaffen die hij dienstig achtte.

Waar hij aanvoert dat "*de neergeschreven jaartallen 1393 en 1396 uiteraard een materiële vergissing inhouden*" en dat deze jaartallen mogelijkerwijze verkeerd werden genoteerd en/of verkeerd door verzoeker werden doorgegeven, dient erop gewezen dat zijn verklaringen hem op de Dienst

Vreemdelingenzaken in het Pashtou werden voorgelezen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze vergissing meteen zou hebben gesignaleerd, *quod non*. Het *post factum* opwerpen dat het hier om een materiële vergissing zou gaan, is geen ernstig verweer. Dat verzoeker sedert zijn verblijf in België de gregoriaanse kalender hanteert, vormt evenmin een afdoende verschoning voor deze beweerde materiële vergissing. Niets weerhield verzoeker er immers van om tijdens dit interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de gregoriaanse kalender te gebruiken.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die verzoeker in het kader van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) volhardt verzoeker in zijn verzoekschrift in de authentieke bewijswaarde van deze documenten. Dergelijk verweer is niet dienstig. Dat de authenticiteit van deze documenten niet zou zijn onderzocht, valt niet te rijmen met de motieven van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat de authenticiteit van deze documenten wel degelijk tegen het licht werd gehouden van het geheel van de in het administratief dossier beschikbare informatie, waaronder de verklaring van verzoeker dat hij in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming leugenachtige verklaringen had afgelegd en valse documenten had voorgelegd. Het ter terechtzitting opnieuw bijbrengen van het certificaat van een politieopleiding (rechtspiegingsdossier, stuk 9) wijzigt hier niets aan. Het ter terechtzitting neergelegde opleidingscertificaat (rechtspiegingsdossier, stuk 9) betreft slechts een kopie die bewijswaarde ontbeert gelet op de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk. Dit geldt des te meer nu verzoeker zelf verklaart dat hij in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming valse documenten had voorgelegd.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in op de hiervoor uit de geciteerde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Als zodanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij zich in een uitermate kwetsbare positie bevindt omdat hij reeds sedert 2015 Afghanistan heeft verlaten en in het Westen heeft verbleven, dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker hiervan reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming melding maakte. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 200 503 van 28 februari 2018 dienaangaande reeds dat verzoeker naliet *in concreto* uiteen te zetten waarom hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan persoonlijk problemen zou kennen louter omwille van zijn verblijf in het Westen. In het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming brengt verzoeker geen enkel element bij dat op de beoordeling een ander licht zou kunnen werpen. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie dienaangaande (verzoekschrift, p. 7-9) blijkt niet dat iedere Afghaan die na een verblijf in het Westen terugkeert naar Afghanistan louter omwille van zijn verblijf in het Westen een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. Aldus is een *in concreto*-beoordeling van de individuele omstandigheden noodzakelijk, hetgeen ook blijkt uit de richtlijnen van UNHCR dienaangaande ("*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*") van 30 augustus 2018, p. 48: "*depending on the individual circumstances of the case*"). Verzoeker komt in zijn verzoekschrift evenwel opnieuw niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. Dit klemt des te meer daar verzoeker hiervan pas voor het eerst (opnieuw) melding maakt in onderhavig verzoekschrift, waar hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 8) hiervan geen enkel melding maakte. Aldus wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees.

Als zodanig doet voormeld verweer geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing en blijkt hieruit evenmin een element dat de kans in hoofde van verzoeker aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker heden in de stad Jalalabad nog steeds over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten

Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 25 februari 2019; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berylliumbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven

beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord** te zijn **voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

[...]

Niettegenstaande er zich in Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Zoals reeds uitgebreid gemotiveerd in de beslissing van het CGVS aangaande uw vorige verzoeken om internationale bescherming en in de arresten van de RvV naar aanleiding van het beroep dat u aantekende, kan, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u in werkelijkheid niet alleenstaand bent maar getrouwd bent met F. en één kind, T., heeft (verklaring volgend verzoek DVZ, d.d. 25.02.2019, vraag 12), dient opgemerkt te worden dat deze niet overtuigen. Zo legt u geen begin van bewijs neer om aan te tonen dat u een echtgenote en kind zou hebben. Evenmin verklaart u waarom u het nodig achtte in uw twee vorige verzoeken en alsook tijdens de beroepsprocedures die u aanvatte tegen de twee vorige beslissingen van het CGVS uw echtgenote en kind te verzwijgen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad/Behsud/Surkhrod over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en aanvoert dat deze informatie niet actueel genoeg is om de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan/Jalalabad te onderzoeken, dient erop gewezen dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse, naast de voormelde richtlijnen van UNHCR, tevens is gebaseerd op de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod" van 25 februari 2019, het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van december 2017, het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018, het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van juni 2018 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Verzoeker laat bovendien na zelf enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de CG gehanteerde informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de agglomeratie van de stad Jalalabad heden nog steeds actueel en correct is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "Verzoeker heeft overigens geen enkele band met de stad Jalalabad, noch kent hij aldaar iemand, zodat het voor verzoeker niet mogelijk is om zich aldaar zonder enige vorm van ondersteuning te gaan vestigen.", dient er vooreerst op gewezen dat in 's Raads arrest nr. 200 503 van 28 februari 2018 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dienaangaande reeds als volgt werd geoordeeld:

"Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"U bent immers een volwassen man, die tot de negende graad in Afghanistan naar school ging. Naast het lezen en het schrijven in uw moedertaal Pashtou bent u ook het Dari, Frans en Engels machtig (CGVS1 p. 4,7). U blijkt eveneens over een uitgebreid familiaal netwerk te beschikken in de stad Jalalabad. U onderhoudt contacten met uw neef die een job heeft bij het Ministerie van Communicatie in Kabul en verblijft in de stad Jalalabad (CGVS1 p.13).

Het is deze neef die uw documenten heeft opgestuurd naar België (CVGS1 p.12, zijn facebookaccount werd toegevoegd aan het administratief dossier). Zijn familie blijkt eveneens in Jalalabad te wonen waar zijn vader werkt als chauffeur (CGVS2 p.4). Verder heeft u ook nog een andere neef die cricket speelt in de nationale ploeg van Afghanistan en wiens naaste familie ook in Jalalabad verblijft. Bij beide neven ziet u geen financiële problemen voor hunzelf en hun familieleden in Jalalabad (CGVS2 p.4). Op deze directe familieleden en hun netwerk in Jalalabad kunt u steunen om uw eigen leven in deze stad op te bouwen. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw gezin over vier tot zes jerib grond beschikt (4/5de tot 6/5de hectare) (CGVS1 p.7). Ook deze eigendommen kan u inzetten om uw vestiging in Jalalabad te vergemakkelijken.

[...] Daarbij komt nog dat door medisch onderzoek is vastgesteld dat u frauduleuze verklaringen heeft afgelegd aangaande uw leeftijd. Het feit dat u in werkelijkheid een vijftal jaar ouder blijkt te zijn dan u beweert, maakt dat het CGVS uw laatste levensfase in Afghanistan niet als die van een schoolgaand kind kan beschouwen, maar eerder als een volwassen man die voor zijn eigen levensonderhoud kan instaan. [...]

Over de mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te vestigen in uw provinciale hoofdstad stelde u enkel dat u ook in Jalalabad door uw vervolgers geïsoleerd zult worden (CGVS2 p.4). Andere hinderpalen voor uw vestiging in Jalalabad ziet u blijkbaar niet. Zoals blijkt uit de hierboven uiteengezette motivering kan er aan uw asielmotieven geen geloof worden gehecht.

Rekening houdend met uw volwassen leeftijd, uw scholingsgraad, uw familiaal netwerk [...] is het CGVS van oordeel dat het redelijk is om te verwachten dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in de Jalalabad vestigt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Waar verzoeker opmerkt dat het niet zeker is dat zijn familieleden in Jalalabad bereid zijn hem op te vangen, dient er vooreerst op gewezen dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en

waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften (zie richtlijnen UNHCR van 19 april 2016). Verder kan niet worden ingezien waarom het loutere feit dat het familieleden van moederszijde betreffen die hij nog nooit zou hebben bezocht, eraan in de weg zou staan dat deze familieleden hem kunnen bijstaan. Dit betreft niet meer dan een blote speculatie van verzoekers wege. Waar hij aanvoert dat deze familieleden een "high profile" zouden hebben en daartoe verwijst naar een rapport van "Asylos" (verzoekschrift, stuk 3), dient erop gewezen dat uit deze informatie niet blijkt dat iedere persoon die voor de overheid werkt een risico loopt en dat een beoordeling in concreto noodzakelijk is. Verzoeker brengt evenwel geen enkel element aan waaruit een risico in hoofde van zijn familieleden zou kunnen blijken. Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Ook laat hij na in concreto uiteen te zetten waarom hij als teruggekeerde uit een westers land persoon een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou kennen." (eigen onderlijning)

Waar verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: "Voorts stelt het CGVS dat in de EASO Guidance Note een intern vestigingsalternatief redelijk wordt geacht voor alleenstaande mannen en koppels zonder kinderen, wat uiteraard op verzoeker niet van toepassing is. Verzoeker is immers gehuwd en heeft een kind, zodat het in casu een koppel met kind betreft waarop de nota niet van toepassing is.", dient er vooreerst op gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt in de stad Jalalabad. Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen enkele bevredigende verklaring biedt voor het beweerdelijk verzwijgen van zijn echtgenote en kind in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Dit klemt des te meer daar verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij werkelijk een echtgenote en een kind heeft in Afghanistan.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht te werpen. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER